

Ἔξοδος 3,13

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας

- Ποιό εἶναι τό ὄνομά σου, Θεέ;

Μπροστά στόν ἀγκαθωτό θάμνο πού ἦταν ὅλος φωτιά ἀλλά δέν καιγόταν, συγκλονισμένος ὁ Μωυσῆς ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τοῦ θέτει εὐθέως τό ἐρώτημα.

Ἦταν τότε πού ὁ Θεός τόν κάλεσε νά ἀφήσει τά κοπάδια πού ἔβροσκε καί νά γυρίσει πίσω, στήν Αἴγυπτο. Τοῦ φανερώθηκε καί τοῦ εἶπε:

- Ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰακώβ. Εἶδα τά βάσανα τοῦ ἰσραηλικοῦ λαοῦ, ἄκουσα τόν ἀναστεναγμό του. Λοιπόν, σοῦ ἀναθέτω αὐτή τήν ἀποστολή, νά τόν βγάλεις ἀπό τή χώρα τῆς δουλείας.

- Ποιός εἶμαι ἐγώ γιά ν' ἀναλάβω ἓνα τέτοιο ἔργο; διστάζει ὁ Μωυσῆς.

Ἀλλά ὁ Θεός τόν ἐνθαρρύνει.

- Θά εἶμαι μαζί σου, τόν βεβαιώνει.

- Ὅμως, ξαναρωτᾷ ὁ Μωυσῆς, νά πάω στούς Ἰσραηλίτες καί νά τοὺς πῶ: «Μέ στέλνει ὁ Θεός τῶν πατέρων μας, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰακώβ». Θά μέ ρωτήσουν: «Ποιό εἶναι τό ὄνομά του;». Τί νά τοὺς ἀπαντήσω;

Τότε ὁ Θεός εἶπε στόν Μωυσῆ τό ὄνομά του:

- Ἐγώ εἶμαι ὁ Ὡν.

Δηλαδή «ὁ Ὑπάρχων», αὐτός πού ὑπάρχει.

Ὑπῆρχε καί τότε πού τίποτε ἄλλο δέν ὑπῆρχε καί θά ὑπάρχει πάντοτε!

Εἶναι ὁ αἰώνια ζωντανός Θεός!

Καί ἔδειξε ὁ Θεός στόν ἰσραηλιτικό λαό πολύ **ζωντανά τήν παρουσία καί τή δύναμή του**. Θυμάστε πῶς; (*Ἄς ἀναφέρουν τά παιδιά ὅσα θυμοῦνται*).

● **μέ τίς δέκα πληγές**: δέκα φοβερές συμφορές πού ἐπέτρεψε νά πλήξουν τούς Αἰγυπτίους, ὥσπου νά πειστεῖ ὁ φαραώ νά ἀφήσει ἐλεύθερους τούς Ἰσραηλίτες νά φύγουν.

● **μέ τή θαυμαστή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας**: Σχίστηκαν στά δύο τά νερά τῆς θάλασσας κι ἀνάμεσα ἀπό τά ὑδάτινα τείχη πέρασε ὁλος ὁ ἰουδαϊκός λαός στήν ἀπέναντι ὄχθη. Μόλις ὅμως ὀρμησε καί ὁ αἰγυπτιακός στρατός, ἐνώθηκαν τά τείχη κι ἔκλεισαν γιά πάντα στά βάθη τους τόν ἐχθρικό στρατό.

Ἔπειτα, στήν πορεία τους μέσα στήν ἔρημο πολλές φορές ἔδειξε ὁ Θεός **τή δύναμή του καί τήν προστασία του**:

* Τούς σκέπαζε συνεχῶς μέ μιὰ **νεφέλη**, γιά νά μήν τούς καίει ὁ ἥλιος καί γιά νά τούς κατευθύνει σωστά μέσα στήν ἐρημία· καί τό βράδυ τούς φώτιζε μ' ἓναν **πύρινο στύλο**.

* Τούς ξεδίψασε μεταβάλλοντας τά πικρά νερά τῆς λίμνης **Μερρά** σέ πόσιμα· ἄλλοτε, βγάζοντας νερό ἀπό ἓναν βράχο στό ὄρος **Χωρήβ**.

* Τούς ἔθρεψε μέ τό **μάννα** -μέ τό ψωμί πού τούς ἔστειλε ἀπό τόν οὐρανό- καί μέ νόστιμο κρέας, ὅταν ἔφερε πλῆθος ἀπό **ὀρτύκια** πού πετοῦσαν πολύ χαμηλά, γιά νά μπορούν εὐκολα νά τά πιάσουν.

* Τούς ἔσωσε ἀπό λαούς ἐχθρικούς, ἰσχυρούς καί πολυάριθμους, τούς χάρισε **θαυμαστές νίκες**.

Ἀλλά ἐκεῖ πού ἔζησαν πολύ ζωντανή τήν παρουσία του ἦταν στό **ὄρος Σινά**.

Στους πρόποδες τοῦ ὄρους τούς ρώτησε πρῶτα ὁ Θεός νά ποῦν ἐλεύτερα ἂν θέλουν νά ᾿ναι ὁ λαός του, νά τηροῦν τίς ἐντολές του καί νά ἔχουν πάντοτε τήν προστασία του. Μέ χαρά καί ἐνθουσιασμό ἐκεῖνοι δέχτηκαν τήν πρότασή του. Τότε τούς φανερώθηκε.

Μά πῶς νά ἀντέξει ὁ κτιστός καί φθαρτός κόσμος τήν παρουσία τοῦ ἄκτιστου Θεοῦ;... Ἐκείνη τήν ἡμέρα στό Σινά ἔγινε χαλασμός. Πρωί-πρωί σείστηκε τό βουνό ἀπό βροντές καί ἀστραπές. Καλύφτηκε ἀπό ἕνα τεράστιο σύννεφο καί γέμισε καπνούς. Ἐμοιαζε μέ πυρακτωμένο καμίνι. Ὁ λαός κατάλαβε. Ὁ ζωντανός Θεός ἦταν πολύ κοντά του.

Σέ λίγο ἄρχισε νά ἡχεῖ ἦχος σάλπιγγας, πού ὀλοένα καί δυνάμωνα, ὧπου ἔφτασε ἡ στιγμή νά μιλήσει ὁ Θεός. Δυνατή καί ξεκάθαρη ἀκούστηκε ἡ φωνή του νά ἀπαριθμεῖ τίς δέκα ἐντολές:

1. Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος καί Θεός σου. Δέν θά ἔχεις ἄλλους θεούς ἐκτός ἀπό μένα.

2. Δέν θά κατασκευάσεις καί δέν θά προσκυνήσεις κανένα εἰδωλο...

Ἔβλεπε ὁ λαός τό ὄρος Σινά σκεπασμένο ἀπό μιά φωτεινή νεφέλη, τήν κορυφή του μέσα σέ φλόγες, καί ἄκουγε μέ δέος τή φωνή τοῦ Θεοῦ.

Τόσο ζωντανά ἔζησαν οἱ Ἰουδαῖοι τήν παρουσία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Πῶς ἔγινε μετὰ καί ξέχασαν τόσο γρήγορα ὅ,τι συγκλονιστικό ἔζησαν;

Εἶχαν περάσει μόλις σαράντα μέρες ἀπό τήν ἐμφάνιση τοῦ Θεοῦ στό Σινά. Ὁ Μωσῆς εἶχε ἀνεβεῖ στό ὄρος γιά νά παραλάβει τίς δύο λίθινες πλάκες μέ τίς δέκα ἐντολές. Στους πρόποδες ὅμως ὁ λαός ἄρχισε νά ἀνησυχεῖ. «Γιατί ἀργεῖ τόσο ὁ Μωσῆς νά ἐπιστρέψει; Μήπως χάθηκε πάνω στό βουνό; Τί θά γίνει μέ μᾶς; Ποιός θά μᾶς ὀδηγεῖ μέσα στήν ἔρημο;».

Τότε σπράφηκαν στόν αδελφό τοῦ Μωυσῆ, στόν Ἀαρών, καί τοῦ λένε:

- Σήκω καί κάνε μας θεούς γιά νά προπορεύονται καί νά μᾶς δείχνουν τόν δρόμο!

Καί ἦταν τόση ἡ ἐπιμονή καί ἡ ἀπαίτησή τους πού ὁ Ἀαρών τελικά ὑποχώρησε.

- Φέρτε μου τά χρυσά κοσμήματα ἀπό τίς γυναῖκες καί τίς θυγατέρες σας.

Τά πῆρε, τά ἔλειωσε καί μέ τό χρυσάφι τους κατασκεύασε ἕνα χρυσό μοσχάρι. Τούς ἔφτιαξε, ὅπως τοῦ τό ζήτησαν, ἕνα εἶδωλο· αὐτό νά ἔχουν γιά θεό!

Τήν ἄλλη μέρα κιόλας -τί φοβερό!- οἱ Ἰσραηλίτες κάθονται γύρω ἀπό τό χρυσό μοσχάρι καί γλεντοῦν· τρῶνε, πίνουν, μεθοῦν, χορεύουν αἰσχροῦς χορούς καί καταλήγουν σέ ἀκατανόμαστες ἀνήθικες πράξεις. Καί τό φοβερότερο, θεωροῦν ὅτι ἔτσι προσφέρουν θυσίες στόν θεό τους!

«Κατέβα γρήγορα στόν λαό σου! Ξεστράτισαν ἀπό τόν δρόμο τῶν ἐντολῶν μου καί ἔφτιαξαν ἕνα μοσχάρι γιά θεό», εἰδοποιεῖ ὁ Θεός τόν Μωυσῆ.

Ἀπό μακριά ἀκόμη ἀκούγονταν οἱ φωνές τους. Καί σάν ἔφτασε καί εἶδε ἀπό κοντά τί ἀκριβῶς γινόταν, ὀργίστηκε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Μέ ἱερή ἀγανάκτηση ἄρπαξε τό μοσχάρι καί τό πέταξε στή φωτιά· ἔλειωσε ἐκεῖνο καί ἔγινε σκόνη!

Θά μπορούσε τότε ὁ Θεός νά ἐγκαταλείψει μιά γιά πάντα τόν ἰσραηλιτικό λαό. Παραβιάστηκε ἡ συμφωνία πού ἔκαναν. Δέν κράτησαν οἱ Ἰσραηλίτες τήν ὑπόσχεσή τους νά τηροῦν τίς ἐντολές του. Στήν πρώτη τους δυσκολία ἔκαναν ἕνα εἶδωλο νά τό προσκυνοῦν, ἐνῶ ὁ Θεός ξεκάθαρα τούς τό εἶχε ἀπαγορέψει. **Δέν ἄξιζαν πλέον τήν προστασία τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.** Ὡς ἔμεναν μέ τόν ψεύτικο θεό τους!

Ἀλλά ὁ Θεός εἶναι μακρόθυμος. Δέχεται τή μετάνοιά τους καί

τή θερμή προσευχή τοῦ Μωυσῆ. Τούς συγχωρεῖ. Δέν θά τούς στερήσει τήν προστασία του.

Δεῖτε ὅμως πῶς συμπεριφέρονται καί στή συνέχεια τῆς πορείας τους... Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς καί ἄρχισε ὁ **γογγυσμός**, ἡ γκρίνια, τὰ παράπονα: «Τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τό μάννα δέν ἔχουμε νά φᾶμε. Τό βαρέθηκε ἡ ψυχὴ μας!». Συζητοῦσαν μεταξύ τους τί ἔτρωγαν στήν Αἴγυπτο. Ξέχασαν ὅμως τὰ βάσανα πού τραβοῦσαν ἐκεῖ, τό πόσο ὑπέφεραν!

Καί σάν νά μὴν ἔφτανε αὐτό, ὅταν πλησίασαν πλέον στή γῆ πού τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, στή γῆ Χαναάν, καί ἔστειλαν ἐκεῖ κατασκόπους, αὐτοὶ μόλις ἐπέστρεψαν εἶπαν στὸν λαό:

- Σι' ἀλήθεια, στή χώρα αὐτὴ ρέει μέλι καί γάλα -ἦταν πολὺ εὐφορη- ἀλλὰ ὁ λαὸς ἐκεῖ εἶναι ἰσχυρός, οἱ πόλεις του μεγάλες, ὀχυρωμένες μέ ἀπὸρθητα τείχη, καί ὀλόγυρα κατοικοῦν πολλοὶ ἄλλοι λαοί.

Τὰ ἀκοῦν αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες καί ἀναστατώνονται. Διστάζουν νά προχωρήσουν, φοβοῦνται. Χάνουν καί πάλι τήν πίστη τους στὸν Θεό. **Ξεχνοῦν πόσες φορές τοὺς ἔδειξε ζωντανή τὴν παρουσία του, τὴ δυναμὴ του, τὴν προστασία του.** Καί τί ζητοῦν; Νά γυρίσουν πίσω στήν Αἴγυπτο!

Μόνο δύο ἀπὸ τοὺς κατασκόπους, ὁ **Χάλεβ** καί ὁ **Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ**, μιλοῦν μέ πίστη στὸν Θεό:

- Θά γίνει δική μας αὐτὴ ἡ γῆ, γιατί μᾶς τό ὑποσχέθηκε ὁ Θεός. Τί κι ἂν εἶναι ἰσχυροί; Θά φανοῦμε ἐμεῖς ἰσχυρότεροι.

- Ἡ χώρα εἶναι πανέμορφη. Ἀφοῦ ὁ Θεός τὴ διάλεξε γιά μᾶς, θά μᾶς τὴ δώσει. Μὴ φοβάστε! Ὁ Θεός θά εἶναι μαζί μας!

Οἱ ἄλλοι ὅμως ἐπέμεναν. Κλαίγοντας ὁ λαὸς ὅλη τὴ νύχτα ἔλεγε:

- Μακάρι νά πεθαίναμε στήν Αἴγυπτο παρά σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο! Γιατί μᾶς ἔφερε ἐδῶ ὁ Θεός, γιά νά ἀφήσουμε τὰ κόκκαλά μας στήν ἐρημιά; Θά ἀρπάξουν τίς γυναῖκες καί τὰ παιδιὰ μας! Ἔστω καί τώρα, νά γυρίσουμε πίσω! Νά ἐκλέξουμε ἓναν ἀρχηγό καί νά γυρί-

σου με πίσω στήν Αίγυπτο!

Ἐφτασαν μάλιστα στό σημεῖο νά θέλουν νά λιθοβολήσουν τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καί τόν Χάλεβ! Τούς συγκράτησε μόνο ἡ **φωτεινή νεφέλη**, πού φάνηκε δηλώνοντας τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Γιά δεύτερη φορά ὁ Θεός γνωστοποιεῖ στόν Μωυσῆ τό ὄνομά του: **«Ὡ ἐγὼ καί ζῶν τὸ ὄνομά μου»** (Ἀρ 14,21). Εἶναι ζωντανός ὁ Θεός· αὐτό δηλώνει καί τό ὄνομά του. Ἀλλά ὁ ζωντανός Θεός θά δείξει τώρα **τή δικαιοσύνη του**. Δέχτηκε, βέβαια, καί πάλι τήν προσευχή τοῦ Μωυσῆ καί δέν θά ἐξολοθρεύσει τόν ἀχάριστο λαό, παρότι θά τοῦ ἄξιζε. Δέν θά ἐπιτρέψει ὅμως κανεῖς ἀπό αὐτούς νά μπεῖ στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας· μόνον τά παιδιά τους, ὁ Χάλεβ καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Πράγματι, ἐνῶ εἶχαν φτάσει πολύ κοντά στή γῆ Χαναάν, παίρνουν ἐντολή ἀπό τόν Θεό νά ἀλλάξουν κατεύθυνση. Θά περιπλανηθοῦν πολύ καιρό ἀκόμη, ὥσπου νά φτάσει ἡ ὥρα νά κάνουν δική τους τή χώρα πού τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός.

Σαράντα χρόνια ἀκριβῶς εἶχαν συμπληρωθεῖ μετὰ τήν ἐξοδό τους ἀπό τήν Αἴγυπτο. Ὁ Μωυσῆς βρίσκεται ἤδη στή χώρα τοῦ οὐρανοῦ. Κι αὐτοί στέκονται **μπροστά στόν Ἰορδάνη ποταμό**. Αὐτός τοὺς χωρίζει μόνο ἀπό τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ νέος ἀρχιστράτηγος, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ἀναλαμβάνει τώρα νά θυμίσει τή μεγάλη ἀλήθεια: **«Θεὸς ζῶν ἐν ὑμῖν»** (Ἰη 3,10), τοὺς βεβαιώνει. Δηλαδή, ἔχουν ἀνάμεσα τους τόν ζωντανό Θεό!

Καί ὁ ζωντανός Θεός δείχνει καί πάλι θαυμαστά τήν παρουσία του: Μόλις οἱ ἱερεῖς μπῆκαν σά νερά τοῦ Ἰορδάνη κρατώντας τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης, ἡ ροή τοῦ ποταμοῦ σταμάτησε! Ἄνοιξε δρόμος γιά νά περάσει ὁλος ὁ λαός στήν ἀπέναντι ὄχθη, ὅπως ἄλλοτε στήν Ἐρυθρά Θάλασσα! Ὅταν πιά πέρασαν τελευταῖοι καί οἱ ἱερεῖς μέ τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης, ὤρμησαν ξανά τά νερά τοῦ Ἰορδάνη καί συνέχισε ὁ ποταμός νά ρέει ὅπως καί πρῶτα!

Γιά μία φορά ακόμη οί Ἰσραηλίτες εἶδαν στή ζωή τους ὁλοζών-
τανη τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ρίξτε, παιδιά, μία ματιά στή φύση· στά βουνά, στά δένδρα, στά
λουλούδια... Ὑψώστε τό βράδυ γιά λίγο τό βλέμμα σας στόν ἑνα-
στρο οὐρανό. **Ὅλη ἡ δημιουργία μιλά γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.**
Γῆ, οὐρανός καί θάλασσα τό φωνάζουν: «Υπάρχει Θεός δημιουρ-
γός, πάνσοφος καί παντοδύναμος!».

Καί ἡ **ἱστορία μαρτυρεῖ γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.** Ὁ δικός
μας Θεός δέν ἔμεινε κρυμμένος πίσω ἀπό τά σύννεφα καί πέρα ἀπό
τ' ἄστρα. Ἦρθε στή γῆ μας, ἔγινε ἄνθρωπος, χώρισε τήν ἱστορία
μας στά δύο: στήν πρό Χριστοῦ καί μετά Χριστόν ἐποχή. Μᾶς πλη-
σίασε τόσο πολύ, γιά νά μπορούμε νά ἐρευνοῦμε τήν ἱστορία καί
νά Τόν γνωρίζουμε καλύτερα.

Καί ὄχι μόνο ἦρθε στή γῆ μας, ἀλλά σταυρώθηκε γιά χάρη μας
καί ἀναστήθηκε, νίκησε τόν θάνατο! Μένει ἔτσι **ὁ αἰώνια ζωντανός
ἀναστημένος Κύριος!**

Γι' αὐτό καί δέν κατάφεραν ὅσοι θέλησαν -καί στίς μέρες μας τό
ἐπιχειροῦν- νά σβήσουν τό ὄνομα του, νά ἀφανίσουν τούς δικούς
του. Ὅσο κι ἂν Τόν πολεμοῦν, δέν μποροῦν νά Τόν νικήσουν. Στήν
Ἀποκάλυψη παρουσιάζεται σάν ἕνα **ἀρνάκι σφαγμένο, πού μένει
ὅμως πάντοτε ὄρθιο καί ζωντανό!**

Ὅμως, παιδιά, ἀφοῦ ὅλα αὐτό βεβαιώνουν -καί ἡ **δημιουργία**
καί ἡ **ἱστορία** καί ἡ **σύγχρονη πραγματικότητα**- ὅτι εἶναι ζωντανός
ὁ Θεός μας, τί παθαίνουμε καί ἐμεῖς σάν τούς Ἰσραηλίτες καί τόσο
εὐκόλα **Τόν ξεχνοῦμε, ὀλιγοπιστοῦμε καί δέν ζοῦμε πάντα ζων-
τανή τήν παρουσία του;** Ἄλλα πρόσωπα καί ἄλλα πράγματα παίρ-
νουν κυριαρχικότερη θέση στή ζωή μας, στή σκέψη μας, στά ἐνδια-
φέροντά μας, ἐνῶ ὁ ζωντανός Θεός...

Θά σᾶς ἐξηγήσω τί παθαίνουμε μέ ἓνα ἀπλό παράδειγμα:

Βρισκόμαστε μπροστά σέ μιά λίμνη. Ἔχει ἤδη νυχτώσει. Στά ἥρεμα καί καθάρια νερά τῆς λίμνης καθρεφτίζεται τό φεγγάρι. Ὑπέροχο θέαμα! Ξαφνικά, σηκώνεται ἓνας δυνατός ἀέρας πού ἀνταριάζει τή λίμνη καί τή γεμίζει μέ ἓνα σωρό σκουπίδια. Ἀδύνατον πλέον νά δοῦμε σά νερά της τό φεγγάρι. **Στά ταραγμένα καί λερωμένα νερά δέν φαίνεται τό φεγγάρι.**

Σηκώνονται ἀγέρηδες, παιδιά, πού λερώνουν τήν καρδιά μας*. Τότε δέν μπορούμε νά δοῦμε τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Οολώνουν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας. Τότε ὁ ζωντανός Θεός χάνεται ἀπό τόν ὀρίζοντά μας. Ἄλλα πρόσωπα καί πράγματα παίρνουν τή θέση του.

Ἄν ὅμως κρατήσουμε **καθαρές τίς καρδιές μας**, ἄν τίς φυλάξουμε μακριά ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού τίς λερώνουν, **τότε θά ἀπολαμβάνουμε καί ἐμεῖς τή ζωντανή παρουσία του.** Ἀμήν.

(Προτεινόμενα τραγούδια: α) «Πρός τόν Δημιουργό», ἀπό τή συλλογή *χριστιανικῶν τραγουδιῶν «Πνευματικές Ὁδές Α΄*», ἐκδ. «Χριστιανική Ἑλπίς» ⁹2007, σ. 18· β) «Δεόμενες», ἀπό τή συλλογή *χριστιανικῶν τραγουδιῶν «Πνευματικές Ὁδές Β΄*», ἐκδ. «Χριστιανική Ἑλπίς» ³2010, σ. 65, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
2. Παιχνίδια: α) ἀναγνώριση γεγονότων Π. Διαθήκης, β) *memory* μέ εἰκόνες τῆς Π. Διαθήκης.
3. Ἐνθύμιο μέ ἀγιογραφικό χωρίο (Μθ 5,8).
4. Τραγούδια σέ προβολή.

* Ὑποσημείωση

Παραδείγματα:

Μείνατε πολλή ώρα μπροστά στήν τηλεόραση ἢ ξεχαστήκατε μέσ στό διαδίκτυο καί μέ ὅσα εἶδατε καί ἀκούσατε λερώσατε τή σκέψη καί τήν καρδιά σας. Ἔχετε μετά διάθεση γιά προσευχή;

Κάνετε μιά συζήτηση πού δέν ἔπρεπε νά τήν κάνετε ἢ ἀνταλλάξατε στό κινητό μηνύματα ὅχι καί τόσο «ἀθῶα». Φθάνει ἡ ώρα γιά τό κατηχητικό. Πῶς εἶπτε; Ἄκεφοι, ἀνόρεχτοι, χωρίς διάθεση· ἴσως τελικά καί νά μήν πᾶτε.

Τά παιδιά, ὅταν φτάνουν στό Γυμνάσιο καί στό Λύκειο, λιγοστεύουν στό κατηχητικό. Κάνουν καμία ἀνακάλυψη ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός; Ὁχι. Τίς πιό πολλές φορές δυστυχῶς δέν ἔρχονται ἐπειδή λέρωσαν τήν ἀγνότητά τους. Γι' αὐτό ἄλλαξε ἡ στάση τους ἀπέναντι στόν Θεό. Δέν Τόν βλέπουν πιά, δέν Τόν νιώθουν ὅπως πρίν.